

"Den som verkligen älskar sitt land får aldrig tycka att det är det bästa landet i världen."

Om varje grupp ska ha sitt eget land slutar det med att teokratin Knutby utropas och att filatelisterna får en egen stat - stor som ett frimärke.

Om Gud skapat världen ska vi ge honom ett erkännande - åtminstone för flit och finurlighet.

Gud fortsätter att ligga i. Nya länder tillkommer. I världsfredens namn. Som resultat av religiösa och etniska konflikter. En triumf för chauvinism och patriotism.

En manifestation för att det är skillnad på "dom" och "oss".

Ja, fy fan. Det fanns 50 länder, när efter andra världskrigets slut FN bildades. I dag är de 200. Avkolonisering gav oss allt från Burma till Zimbabwe. Kommunismens kollaps tvang oss att lära oss stava både till Azerbajdzjan och Tadzjikistan.

Men låt oss erkänna att detta nyskapande av nationalstater är ett nederlag för humanism, tolerans och empati.

Vi lever i globaliseringens tidevarv.

Vi möts i handel i stället för i krig.

Vi talar med varandra på engelska. Cyberspace är vårt gemensamma torg.

Nationalstaten är bildad på blodsmystik (det är något speciellt med oss svenskar, va?), gamla kungalängder, ett språk eller någon avart av religion. Det gör nationalstaten till en föredetting, en bromskloss för framtiden, ett nederlag för modernitet.

Österrikaren Robert Musil skrev "Mannen utan egenskaper". I den skriver skolpojken Ulrich uppsats i ämnet "Fosterlandskärlek". Pojken vållar skandal med orden: "Den som verkligen älskar sitt land får aldrig tycka att det är det bästa landet i världen."

Gapig jingoism är antikverad. Men vem har rätt att klandra dem som vill understryka sin specifika identitet? På Hawaii strävar polynesisk ursprungsbefolkning efter att deras Söderhavsoar av Amerika ska få samma privilegierade ställning som indianernas homelands. I Kaukasien vill Tjetjenien slita sig loss från Ryssland. Montenegro har redan skilt sig från Serbien. Kosovo går samma väg inom ett år.

Det inbördeskrigande Irak splittras på liknande vis sannolikt i 1) ett shiamuslimskt, Iranallierat, bakåtsträvande men kanske lyckligare Sydirak, 2) ett Saddamnostaliskt sunnimuslimskt Storbagdad och 3) i norr det goda, demokratiska Kurdistan.

Stater med homogen befolkning skapas - ett nederlag för tanken att vi kan tåla varandra.

Idén med moderna statsbildningar borde vara att de rymmer höger och vänster, hetero och bögar, katoliker och protestanter, rappare och operafans. Nationalkaraktär finns inte. "En invånare", skrev Musil, "har minst nio karaktärer, en yrkesmässig, en medborgerlig, en klasstillhörighet, en geografisk, ett kön, ett medvetet och ett omedvetet, ja kanske till och med ett privat."

Om varje grupp ska ha sitt eget land slutar det med att teokratin Knutby utropas och att filatelisterna får en egen stat - stor som ett frimärke.

Mycket påminner detta om hur det fungera i Spanien där 7 regioner vill bilda en egen stat med eget språk långt bort från spanskan. Katalonien leder före Mallorca och Baskien med Valencia/Alicante i hälarerna.

Katalonien har bestämt sig att etablera 7 officiella representationer i världens viktigaste huvudstäder vid sidan om spanska ambassaderna. Det pågår en fördumning utan motsvarighet där man i Katalonien lär i skolan först Katalanska som andra språk engelska och så har man inga lärare som kan engelska och som tredje språk spanska. Ut ur detta kommer några

hundratusen analfabeter varje år vars möjligheter att arbeta i Spanien eller omvärlden kraftigt minska.

Fanatism har inga gränser och förståndet är det som först lämna människan.

Det går bra så länge den spanska staten erhåller dryga 30 miljarder euro årligen i bidrag från övriga EU medlemsländer, det skall bli intressant och se hur ambitionerna ser ut 2012 då Spanien skall bli netto betalare och strömmen av miljarder till delstaterna försvinner. Då spanjoren av tradition lever för dagen och kommer det bli ett häftigt uppvaknande. Men det blir väl i Spanien som i Sverige allt är EU:s fel.

Spanien är på väg att bilda många små Knutby.